

Gerard Nanne

Lonely boy

Misdaadroman

UITGEVERIJ

XL

DEVENTER

*Bij de stille tocht voor Daan
waren bloemen en gedichten.
Moeder en kind liepen vooraan,
twee getergde gezichten.*

*Ze spraken mooie woorden
over liefde, over pijn.
Over het zinloze van moorden
en hoe leeg het nu zal zijn.*

*Verloren stond ik achteraan,
gruwde van ieder woord.
In niets herkende ik de Daan
die ik onlangs heb vermoord.*

L.

Proloog

September 2011

Rond vijf uur 's middags belt mijn moeder.

Ik was net met een aantal vriendinnen aan boord gegaan voor een weekendje Texel. Om te genieten.

Vincent was toen al tien uur dood. 'Zelfmoord?' vraag ik ongelovig. 'Hoe...?'

'Voor de trein', antwoordt mijn moeder onaangedaan. 'Regel jij de dingen die noodzakelijk zijn?'

Het is geen vraag. Eerder een bevel. Ik beloof haar mijn best te doen en verbreek de verbinding.

Verlamd door het afschuwelijke bericht staar ik over de reling naar de onrustige golven, waar meeuwen rakelings overheen scheren. Naast me lachen mijn vriendinnen om een man wiens hoed door de harde wind van zijn hoofd is gerukt. Maar zodra ze mij aankijken verstomt hun gegiechel.

Geschrokken vraagt Roos: 'Wat is er Lucy? Toch niets ernstigs hoop ik?'

Ik verbijt mijn tranen en zeg de volgende boot terug te nemen. 'Mijn broer is dood', leg ik uit. 'Ik moet zijn begrafenis regelen.'

Twee dagen later staat Vincents naam te midden van andere ingekaderde namen onopvallend in de

regionale krant. ‘Dag lieve Vincent’. Onze namen, tijd en plaats van teraardebestelling, staan erbij vermeld. ‘Het voorkomt nadien vervelende vragen’, benadrukte de begrafenisondernemer.

Na de plechtigheid, die door slechts zes mensen werd bezocht, ga ik met mijn moeder mee naar haar huis. Het huis waar ik sinds mijn vertrek, nu alweer acht maanden geleden, niet meer ben geweest.

Ik heb niets gemist. De aftandse grenen meubels staan nog op dezelfde plek. Alleen de gaten in het versleten tapijtlijken groter te zijn geworden.

Moeder uit haar zorgen over het ontbreken van een begrafenispolis en zegt tussen twee slokken brandewijn door dat de begrafenis haar heeft vermoeid. Ik kijk mijn moeder aan. Ik voel iets van ontroering. Zoals ze daar zit, in haar te ruime zwarte blouse. Haar verlopen gezicht is slechts een schim van een allang vervlogen schoonheid. De ontroering die ik nu voor haar voel overvalt me. Voorzichtig probeer ik de herinneringen aan Vincent met haar te delen. Over de keer dat hij door het ijs was gezakt, en gered werd door de vrouw van de bakker. En over de kat die zich zonder protest door hem aan zijn staart door de kamer liet trekken.

Moeder kijkt me met doffe ogen aan. ‘Zulke verhalen’, zegt ze vermoeid. ‘Over alles en niks.’ Ze schenkt haar glas weer vol. Ik voel spanning in mijn

maag. Mijn ontroering maakt plaats voor woede. 'Over alles en niks?' herhaal ik kwaad. 'Denkt u dat het leven van Vincent van alles en niks is geweest? Denkt u dat soms?' Geschrokken van mijn uitval knippert ze met haar ogen. Even lijkt ik iets van spijt te zien. Dan antwoordt ze: 'Ik heb niets anders gewild dan jullie gelukkig te zien, Luus. Maar Vin was geen sterke jongen. Nooit geweest.'

Maart 2013

Het is 's avonds even voor zeven als Robin zijn moeder vraagt de bakken aan de weg te mogen zetten. Lea Verhagen kijkt naar buiten. Er staat een harde wind en er hangt regen in de lucht. 'Zet ze maar rechts naast de boom,' zegt ze, 'dan krijgt de wind geen kans ze om te blazen.'

Robin holt naar buiten. Lea kijkt haar zoon vertederd na. Hij wordt groot, haar enige kind. Na tien jaar strijd was hij alsnog gekomen. Ze koestert hem, maar is zich ook bewust van de gevaren daarvan. Steeds meer merkt ze dat hij zich van haar aan het losweken is. Volgens haar man is dat een overdreven zorg. Luuk is strenger en minder snel geneigd te troosten als het Robin even niet meezit.

De ringtone van haar mobiel onderbreekt haar gemijmer. Het is Luuk. Hij belt haar om te laten weten dat hij wat later thuiskomt. 'De A7 zit muurvast', zegt hij. 'Ik hoop er met een kwartiertje te zijn.' Als altijd klinkt hij optimistisch. Lea houdt er rekening mee dat het langer kan duren dan een kwartiertje en zet het gas wat lager. Ondertussen vraagt ze zich af waar Robin blijft. Het buitenzetten van de twee vuilcontainers neemt hooguit drie minuten in beslag.

Hij had al lang terug kunnen zijn. Ze loopt naar het voorraam en ziet de bakken keurig in het gelid naast de boom staan. Maar geen Robin. Misschien is hij een buurtvriendje tegen het lijf gelopen, bedenkt ze, en is hij daarmee staan blijven kletsen in de steeg. Lea opent de achterdeur en roept een paar keer zijn naam. De wind is inmiddels nog meer aangewakkerd en rukt aan de deur. Als er na drie keer roepen niet wordt gereageerd, besluit ze naar buiten te lopen. Er is geen mens op straat. De rechterburen, de familie Van Walraven, zitten gedrieën rond de tafel te eten. Het is een nog jong gezin met een dochtertje van anderhalf. De buurvrouw is van de tweede in verwachting en had Lea laten weten dat dat eigenlijk niet in de planning zat. Dat het een ongelukje was. Ze haat het soort vrouwen dat op die manier over het krijgen van kinderen praat. Alsof het een vanzelfsprekendheid is.

In de steeg roept ze nog een paar keer luid Robins naam, maar ook nu volgt er geen reactie. Langzaam bekruipt haar een gevoel van onrust. Een gevoel waaraan ze nog niet wil toegeven, maar dat zich onvermijdelijk in haar hoofd nestelt. Als ze het gebied rond de route die Robin met de bakken moet hebben afgelegd tot twee keer toe zonder resultaat heeft afgezocht, besluit ze terug te gaan. Eenmaal in huis roept ze weer luid: ‘Robin! Robin!’ Bij de derde

poging zijn naam te roepen, stokt haar stem. Alsof ze zich plotseling bewust wordt van wat het kan betekenen dat haar jongen in geen velden of wegen meer te zien is. Onwillekeurig denkt ze daarbij aan wat ze gisteravond op de televisie had gezien. Het was een aangrijpende reportage over twee Belgische jongens die al jaren werden vermist. De ouders van de jongens waren radeloos. Een van de knapen had dezelfde leeftijd als Robin toen hij zoek raakte. Lea schudt wanhopig haar hoofd, alsof ze met dat gebaar die nare gedachte uit haar hoofd wil jagen. Dan besluit ze de familie Zwart te bellen. Wim en Ria Zwart wonen aan het eind van de straat en hebben een zoon-tje van Robins leeftijd. Het is Ria die opneemt. Met horten en stoten vertelt Lea dat Robin zoek is en informeert of hij niet toevallig bij Martijn is. Terwijl Ria antwoordt dat dat niet het geval is, komt Luuk de straat in rijden. Breed lachend stapt hij uit. Lea probeert zijn lach te beantwoorden, maar komt niet verder dan een matte grijns.

Zeventien maanden na Vincents dood krijg ik het bericht dat mijn moeder is overleden. Het is dokter Mooy, haar huisarts, die mij daarvan telefonisch op de hoogte brengt. De boodschap doet me weinig. Niets eigenlijk.

‘Waaraan is ze gestorven?’ vraag ik meer uit beleefdheid dan oprechte belangstelling.

‘Ze heeft negen dagen dood in bed gelegen’, zegt de arts mijn vraag negerend.

Na een paar seconden van stilte, waarin ik probeer zijn verwijt naast me neer te leggen, herhaal ik mijn vraag: ‘Waaraan is ze gestorven?’

‘Als gevolg van een alcoholvergiftiging kreeg ze een hartstilstand’, zegt de arts op een toon alsof het de laagste van alle oorzaken is.

‘Kan ik haar nog zien?’

‘In principe moet dat nog mogelijk zijn.’ Zijn stem klinkt afwijzend.

‘Hoor ik goed dat u me dat afraadt?’

De dokter kucht een paar keer, verontschuldigt zich daarvoor en zegt dan: ‘Ik wil het u ontraden. Negen dagen is een lange tijd. U zult uw moeder niet meer herkennen.’

Ik zeg de dokter erover te zullen nadenken en beëindig het gesprek.

Dokter Mooy is altijd onze huisarts geweest. Hij heeft Vincent en mij geboren zien worden. Hij moet toen nog jong zijn geweest. Mijn vroegste herinnering aan hem is de keer dat hij de wratten op mijn hand met een metaalachtige lepel had weg geschraapt en daarna had dicht geschroeid. Het was een pijnlijke behandeling, waardoor ik moest huilen, maar dat kwam mij op een uitbrander van hem te staan. Ik moest me niet aanstellen en moest blij zijn dat hij mij van die afzichtelijke wratten afhielp. Misschien is deze vroegste herinnering de reden dat ik altijd een hekel aan dokter Mooy heb gehad. En misschien is dat ook wel de reden waarom ik besluit zijn advies mijn moeder niet te gaan zien in de wind sla.

De woning van mijn overleden moeder moet binnen een week zijn ontruimd. De woningbouwvereniging vroeg me of ik daar zelf voor wilde zorgen of dat zij dat tegen een redelijke vergoeding moest doen. Ik koos ervoor het zelf te doen. Mijn moeder had de laatste vier maanden van haar leven in een flat gewoond, waar ik nog nooit was geweest. Het flatgebouw bevindt zich in een buitenwijk van Hoorn. Het bevreemde mij dat ze er voor had gekozen de